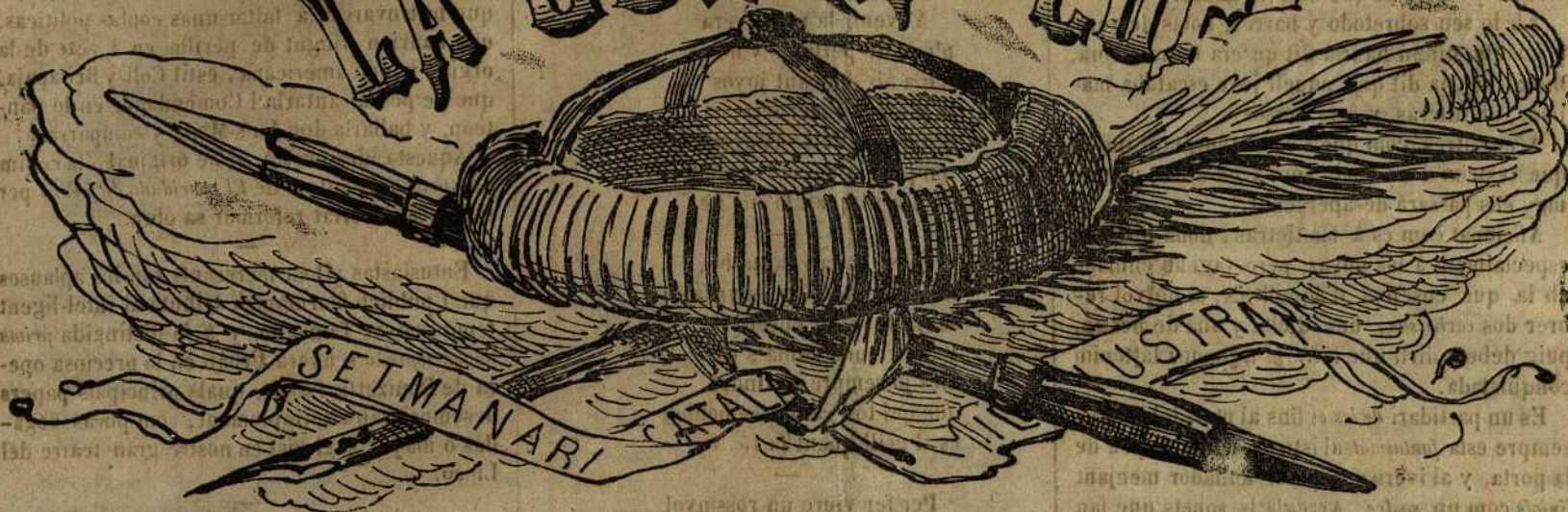

LA CORRA DE COA

ADMINISTRACIÓ.

REDACCIÓ.

Preu 2 cuartos.

Preu 2 cuartos.

RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

SEMOLERAS, 5, ENTRESUELO.

LO SOMNI D' UN EMPRESARI, AUTOR, ETC., ETC.

!!! Hi falta un galan de llansa !!!

LO GRAN POETA.

D'ell volem ocuparnos, ja que 'l dia dels morts lo varem veurer al cementiri llegint un d'aquells epitafis que, francament, fan posar d'humor y riurer al que no'n té ganas.

Ab lo seu sobretodo y barret, botas de xarol y guants, ningú hauria dit qu'era un manobra, ningú hauria dit que aquell jove escataba maçons, ab ulleras, y feya versos.

A nosaltres, com que'l coneixem, tant nos fa que vesteixi d'un modo com d'un altre, perque may ens passarà desapercebut.

Aficionat com es a las lletras, dona lliçons, especialment a las noyas; pero vagi ab cuidado ab la que ensenya d'aquell pis, si no vol rebre dos carbassas, una d'ella y una de nostra, puig debem dirli que la... ja fa temps la tenim conquistada.

Es un partidari de les es fins al moll dels ossos; sempre esta fantasiant; al istiu assentat al peu de la porta, y al ivern aprop del vetllador menjant jinyols com un sastre. Arregla's sonets que fan las senyoretas d'un col·legi, y ab to irónich 'ls hi recomana que fassin algun periódich; compon romansos pels ventalls y fa alguns pareados per aucas de redolins.

Era socio de la ex - societat catalanista de ls ventalls, otzas y gelats; d'aquella tan bombística societat que inicià un mon de projectes y portà a cap una eternitat d'inacció.

¡Que us penseu que gasta poch orgull d'ensà que, per haber dut lo gall als mantenedors va ser premiat! En saludarvos sempre es l'últim, y en enrahonarvos lo primer.

Està ell tan enterat de la corrent catalanista, com lo bolsista de la bolsa.

No falta cap dia al Suis, ahont hi trova alguns seus correligionaris, d'aquells que

Moltas historias se van contar
ans que la lluna sortís del mar.

¡Cap d'alegria!

y mentres pren lo café, y fa la copa d'estudiant, y fuma lo cigarret de gorras, critica lo theatre català perque sempre fa las mateixas obras, l'Odeon perque tot es sanch y tiros, lo de l'Estrella perque no hi ha cancan, y finalment, no deixa may de criticar als partidaris de las as, y a vint y un ingenis que, segons espresió seva, tractan de fer un periódich.

D'ensà qu'ha sortit *La Gorra de Cop* no està gaire bo; va encostiparse de tal modo lo dia que aquesta vejé la llum pública, que'l metje que'l visità diu qu'entre'l costipat y una caiguda que va sufrir aprop de Montesion, tem per sa vida.

Nosaltres l'hi desitjem la millora y per nostra part l'hi diem que, fins que estiga bo d'aqueix mal cronich de les es que fa tant temps lo mata, l'hi farem cada setmana una visita gratis com a pobre.

LL.

LO CANT DEL GRILL.

(Dedicat a...)

Una cansoneta nova
be la sentireu cantà

Per senti un cant ben bonich
no hi ha medi tant senzill
com teni aprop nostre un grill
quant ne fa ric, ric, ric, ric.

Molts ne diuen que'l pinsà
canta ab gust y xiula fort;

pero aixó n'es un gran tort
que a ne'ls altres cants se fa:
puig tothom sempre dirà
que qui te mes hermós pich
Es 'l grill quant fa ric, ric.

Al venir la primavera
plena de perfums y flors,
refila ab son cant joyós
la pintada cadenera;
pro qui la deixa enderrera
sempre, ja de molt antich,
es 'l grill quan fa ric, ric.

Que l canari canta be,
ningú ho nega, y es vritat,
sobre tot si es ensenyat
y dintre una gabià's te;
mes jo sempre sostindré
que qui te'l cant mes bonich
es 'l grill quan fa ric, ric.

Per fer viure un rossinyol
es precis un gran cuidado,
y perque canti ab agrado
molt convé que estiga sol;
donchs mes que aucell cualsevol,
qui canta y viu sens fatich
es 'l grill quan fa ric, ric.

Si n'ls verdums ni'ls pinsans,
cadeneras, ni canaris,
ni ls rossinyols, ni altres varis,
guanyan al grill ab sos cants,
¿quins seràn tan poch galans
que no diguian lo que dich
que no estiguian com jo estich,
sempre pensant nit y dia
ab un grill que es ma alegria,
ab un grill que fa ric, ric?

Per senti un cant ben bonich,
no hi ha medi tant senzill
com teni a prop nostre un grill
quant ne fa ric, ric, ric, ric.

J. B. G.

REVISTA.

El barberillo de Lavapiés ha adquirit molta parroquia desde que s'ha establert en Novedades.

L'empresa's cubrirà'l ronyó, y'l publich, qu'es lo pagano, s' deixarà explotar gustosament per aquest costat.

Efectivament, una barba costa dos ralets a tot arreu'hont hi ha un barber que tingui cara y ulls; preu per preu es preferible'l de *Lavapiés*, qu'es un barberet de molts campanillas.

Aixó no vol dir que ho fassin molt be, pero si que, fora alguns *ressabis d'escola*, pe'ls qu'es deixa portar algun de'ls artistes de la companyia, resultaria un barberillo en retgla.

Mes aquí tenim a la graciosa Enriqueta Alemany y a la simpática Quintana, que valen un mon.

La primera no està del tot en caracter perque, a nostre entendre, no es paper lo seu per lluir las facultats que l'hi reconeixem. Es, per lo mateix, doblement admirable que'n tregui'l partit que'n treu, com ho demostran los aplausos que cada nit comparteixen las dos en totes las pessas que cantan, y especialment en lo tercer acte, qu'están a igual altura arrebatadoras, y mantenen. l'anim del publich en un dels enagenament. Se converteixen, en una paraula, en dos jembras legítimas d'aquella benchida terra.

En lo Circo nos han presentat un *Convidado de...* pega. Recordarem unicament a'ls lectors, per no fernes pesats ab los que l'han sentit, lo viu y hermós contrast que forman aquella jota y 'l cementiri.

No sortirem del tot satisfets del teatre, y es que hi trovarem a faltar unas coplas politicas, que haurian vingut de perilla en l'acte de la orgia, y una americana, estil Coll y Britapaja, que he podia cantarla'l Comendador en lo panteon, y ballarla don Luis Mejia y comparsas.

Aquesta idea nostra, si he original, la cedim gustosos a'ls autors de *El convidado de piedra* per si judican acertat reformar sa obra.

Entusiastas y ben merescuts son los aplausos que'l publich filarmónich tributa al intel·ligent tenor senyor Tamagno y a la distingida prima donna soprano senyora Urban en la preciosa ópera de Donizetti, *Poliuto*, quals principals papers desempenyan atmirablement, com pocas vegadas ó may's hagi vist en nostre gran teatre del Liceo.

Encara que no som partidaris de las es, desitjem que per qui correspongui se dongan la órdenes necessarias a fi de que en la lápida del carrer de *Corrajes*, com are diu, se hi posi una e en lloch de la a.

Passém a contestar a *La Bomba*, y ho farem en castellà perque'ns entengui:

Compañero: La paternidad del pensamiento no es de V. ni nuestra, sino de la opinion pública. Sea V. algo mas modesto, y confíesese hijo de la misma como nosotros. Solamente le concederemos a V., si tanto se empeña, la primogenitura. ¿Estamos?

Por otra parte, le damos a V. millones de gracias por sus buenos deseos.

A M'AYMIA.

SONET.

Be n'es, be n'es d'hermós quan l'alborada
se mostra al univers pura y riallera;

be n'es, be n'es de bell quan la primera
flama del sol del mar surt enjoyada...

Be n'es, be n'es de bella la rosada
que brilla entre l'herbám de la pradeta;
be n'es, be n'es de clara y riolera
l'aigua del riu que llicsa enjogassada...

¡Quant bellas son las valls y las planuras,
los serrats, los poblets y las masias,
las arbredas, las cims y las mes puras
fonts que burbullan dolsas melodias...

Mes ¡ay! creu, bella aymia, al qui t'ho jura:
res n'es tanta bellesa a ta hermosura.

JOSEPH GARRIGA Y LLIBRO.

¡DESILUSIÓ!

La nit era negra, mes negra que'l fum d'es-tampa.

De tant en tant la freda tramontana que bufaba avisaba'ls nassos de sos respectius propietaris que's posessin a cubert d'ella ficantlo darrera del tapabocas que cada fill de vehí sol usar a l'hivern.

Jo, ser racional com los anomenats anteriorment, anava embossat fins als ulls ab una capa del meu avi, que jo m'havia fet arreglar a la moda, y que's recordaba (no l'avi, sino la capa) segons m'havia dit mes de tres y quatre cops lo meu venerable pare, del famós any vint y nou, que feu tant fret, segons contan, que's va gelar fins lo vi.

Anaba, donchs, com deya, embossat, quant

passà per lo meu costat una dona ¡qué dich una dona! la Venus de Milo, pero ab brassos.

Véuerla y comensa 'm á batre 'l cor, com si dins del pit hi piquessin matalassos, fou tot hu.

La ploma's resisteix á fer la descripció d'una dona semblant; diré seps entrar en detalls que la seva bellesa era sols comparable ab la d'Elena, tant célebre en la antigüetat.

Vaig concebir l'idea de ferli l'os, y desseguida vaig posarla en planta.

Deixí caurer l'embos de la capa per obrar ab mes llibertat, y comensí á seguir-la.

A cada pas qu'ella donaba, descobria una nova gracia en la desconeguda.

Tant prompte me l'hi posaba al costat com al darrera, com al devant á fi de móurerli la curiositat. Vaig intentar dirigirli la paraula, pero mos llabis se resistian á obrir-se.

¡Tanta era la passió que de mi s'havia apoderat!

Ella no'n feya cas, y continuaba tranquilament lo seu camí, y jo al darrera. Al últim fent un esforç sobrehumà,

—Senyoreta, l'hi vaig dir.

Però ella, res, ni mirantme sisquera, continuaba avansant.

—¡Ola! Conquesta difícil, digui entre mi mateix; — rahó de mes per pèndrerla ab mes empenyo.

Y ab mes delit que un galgo perseguint una llebre, vaig continuar seguint-la.

Finalment, després d'haverme fet fer una passejada de mes de dos hora, després d'haver jo agotat tot lo diccionari en busca de paraules d'efecte, me mirá, feu una sonrisa encantadora y'm vaig considera felis.

Alentat per aquella miradeta,

—Senyoreta... repeti.

Y ella, sens deixar-me acabar la frase,

—Tiri avall, que fa caló, digué: sembla que s'haig escapat d'una ànima de *La Campana*.

Sentir ànima en boca d'una dona, á la cual habia comparat á la Venus de Milo y á Elena, embossarme de nou, apretar á correr en direcció á casa, obrir las portas del carrer y pis respectivament, despullarme y ficarme en lit, fou fet en menos temps del que ho conto.

He acabat ja; pero avans de despedirme de vostés, permétintme que'ls repeteixi lo conegut consel: *No's fen may de las apariencias!*

M. BUSQUETS Y O.

LAS DOS ROSAS.

Dedicada á mon amich J. G. Ll.

En un jardí deliciós,
entre las flors mes flayrosas,
ne despuntaban dos rosas
en lo roser mes hermós.
Restantne jo molt joyós
de lo perfum d'una fi,
vaig cullirla pera mi,
y la que sola quedava,
tant com l'altre enamorava,
tú ab plaher la vas culli.

A. TORRENTS.

¡LA FIRA!

Dedicada á D. J. Santos

Avuy hi ha la fira, hi ha taulas guarnidas,
y anells preciosos d'or, plata y coral;
hi ha grans arrecadas ab brillants y perlas,
y hermosos rellotges pels joves galans.

Avans de ser vespre tothom vol firarse,
tothom va á la fira, sortintne firat;
mes ¡ay! la Pepeta no ha anat á la fira,
y prega á sa mare, que'l cor se n hi va.

Sa mare, que'ls gustos no quita á la Pepa,
ans qu'ella s'entristí resolt lo martxar,
y á fira la hermosa se'n va ab sa mareta,
que prega senzilla ne vaigi triant.

Allá venen cintas pel cap de las ninas,
mes la Pepa mira, y observa al mirar
que un jove molt guapo sos ulls fiksa en ella,
y al punt vol anarse'n sentintse un volcá.

Sa mare la porta per l'altre parada,
y ab gust torna á dirli gencar no has trihat?
mes ella, que observa miradas que parlan,
tot es di á sa mare — ¡Ay! re'm satisfá.

Sa mare prou prega, mes ella's sofoca,
y es tant lo que frisa sufrint pel galan,
que no gosa á dirli lo qu'ella voldria,
per mes que sa mare diu que ho comprará.

—Filla meva, tria, replica sa mare;
¡lo teu gust no trobas, tal volta, aquí?— ¡Ay!
La Pepa fletxada d'amor sols suspira:
prou vol explicarli, mes te'l pit cobart.

Sa mare l'hi prega que siga'l que siga
l'hi jura comprarli resolta y ab grat,
y al fi la Pepeta ja ab anim l'hi conta,
donantli del jove las propias senyals.

La mare se'l guayta, lo jove no ho nega,
la noya al se á casa ja's posa de llarch,
y en tan al seu pare sa mare ho explica,
lo jove l'hi jura que'l nuvi será.

Minyonas, que tristas espereu ab ansia
que'ls ayments vos portin al peu de l'altar,
avans d'esser vespre feu com la Pepeta,
que aquell que va á fira surt sempre firat.

J. TORRES.

LO BARBER D'ALMOSTER.

(CUENTO FANTÁSTICH).

Primera part. — Continuació.

De prompte aqueix fa un moviment en la cadira, s'posa las mans al coll... un doll de sanch sortia d'ell, cayent gota á gota á terra, tenyint los draps y la fina vestidura.

Deixá caurer las mans y restá inmóvil en l'assiento.

Ni un ¡ay! habia llansat.

Lo barber retrocedí un pas, y quedá inmóvil ab la sangrenta navaja en la ma dreta, los ulls fixos entla cara del caballer y aquella sonrisa estereotipada en sos llabis.

Era un cuadro horrible.

¡Qui sab quant temps s'hauria allargat eixa situació si un crit pavorós, terrible, inesplorable, no hagués tret de sa inmovilitat á mestre Jaume!

Rápidament se gira aquest, y veu á sa muller que cau, sens sentits, á terra.

Encara mestre Jaume tenia la navaja en la ma, avansa rapit envers sa muller, y un cap separat del tronch rebota tres cops en terra.

En aquell moment una vet cantaba la cansó de mestre Jaume.

Lo barber ja no somreya; fixá'ls ulls alternativament en sa degollada muller y en lo galan, que permaneixia sentat en la cadira, ab lo cap sostingut sobre sas espatllas per un fil, y's llença á la porta, tancant-la en un dir Jesús.

Torná á dins de la botiga: sos cabells estaban de punta y sos ulls pareixian fugir de son cap.

Una vet estranya pareixia dirli:

—¡Vaja, vaja! Es precis acabar d'una vegada; no deixis las feynas incomplertas; la nit avansa y t'espera tasca llarga...

¡Pobre barber! Pareixia haberlo abandonat ja tota sa energia.

Allá, en lo interior de la botiga, nadaba en sanch, que tenyia sas blancas vestiduras y sas carns hermosas, sa muller; sota sos peus son cap preciós, al que servia de march sa preciosa cabellera, y aquell cap tenia la vista oberta y'l miraba...

Mes aprop del carrer, lo parroquiá, comodament sentat, ab la tobollola al voltant del coll, tenyit en sanch, inmóvil, mitx ensabonada sa cara, com si esperés que lo barber acabés sa feyna...

Y en terra, per tot arreu, sanch... molta sanch...

Lo barber s'apoyá en la paret porque anaba á caurer y la seva ma quedá estampada en ella ab color roig.

Tremolaba; sos ulls s'enfosquian; lo quinqué pareixia proxim á apagarse, y la sanch que encatífaba las rejolas, pareixia bullir, y com un mar formaba montanyas d'espuma, pero espuma roja, y la sanch pujaba, com si un poder misteriós la alsés, y amenassaba aufegarlo.

Y aquella olor de la sanch arribant fins á son olfat l'horroritzaba.

Un vel cubria sos ulls, que pareixian distingir los objectes al través d'un cristall roig, y caigué, caigué sens sentits al costat de sas victimas, banyantse en sa sanch.

Al tornar en si, lo primer objecte que distingí fou lo horrorós cap de sa muller, que pareixia repetirli aquellas paraulas:

—¡Vaja, vaja! Es precis acabar d'una vegada: no deixis las feynas incomplertas; la nit avansa, y t'espera tasca llarga!

(Seguirá).

M. PALA.

Á MON AMICH CABA.

SONET.

Creyente en Vilanova honrat y noble,
per sargento primer van elegirte,
y en la milicia aixis pots presumirte
ab los tres galonets que't va d'l poble.

Satisfet lo teu bras de dur tal moble,
la música segueix logrant lluirte,
perque una nena hermosa vinga á dirte
que anant engalonat t'estima'l doble.

Mes no t figuris pas que las donzellas
des d'avuy en avant t'haigin de creurer
al dir las lo que's propi de trapellas.

Y't faig tal reflexió, parlant de ellas,
perque á la que'ls galons tu l'hi fas veurer,
jo ab mes gust l'hi faig veurer las estrellas.

JOSEPH CAMPANA.

XIBARRI.

—¡Ola, Enriquet! ¿Sabs qui s'ha mort? En Paret.

—¿Qui es?

—Aquell qu'era bórni ¿sabs?

—¡Ah! Si, si, si; ja'l tinch present.

—Com pot ser, si es al cementiri y nosaltres á la Rambla.

Entre un ricatxo y un cessant.

—Home, ja veu: pan de Viena, pan de Castilla, pan catalan, pan...

—Si, molts pans, y cap de tan bó com lo que jo menjó.

—¡Ca! ¿Vol dir que'l menja millor que'l meu?
Miri que'l de Viena...

—Es que jo menjo pan inglés.

—¡Inglés!

—Sí, senyor, inglés: es aquell que's menja,
's queda a deurer, y finalment no s paga.

VICENTÓ.

Un dia que plovia un cego] estaba [estudiando una llissó de música. Las notas que's van sentir mes quan ell cantaba van ser lo fa y lo sol. Al mateix moment passà un pagés, y sentint lo que'l cego deya, va esclamar ab aire de llástima:

—¡Quina pena es ser cego! Ara està fent un xafach, y aquet bon home diu que fa sol.

Un dematí a la Rambla de las flors hi havia un senyor que compraba un test ab una planta; s'hi acostava un xicot y l'hi diu:

—Senyor, ¿vol que'l porti?

—Sí, noy, y m farás favor, porque las camas ja'm comensan a fer un xiquet de mal. Ja veurás, aguanta'l test.

—Prou, diu lo xicot prenentli de las mans.

Lo Senyor passa darrera del que l'hi aguanta la planta, fa un salt y se l'hi enfila a coll-y-be.

—¿Que fa? diu lo noy sorprés.

—¡Ay, ay! No has dit ¿vol que'l porti?

—¡Oh! 'l test.

—Donchs parla clar.

En lo Torin.

—¡Vaja! Vol tot un gust ser picadó. Casi m' estimaria mes ser toro.

—Pep, no cridis massa, qu'ets casat...

Un pagés passant per una botiga de adroguer, sentí que un preguntaba:

—¿Que venen color, a l'oli?

—Veus aqui una cosa nova, digné ell: no sabia que l'oli comprés color.

A. COMA.

EPÍGRAMAS.

De un robo considerable se queixaba'l senyor Rum, y'l jutge digué: —No es dable poder trobar lo culpable si no'm dona alguna llum.

Mes l'altre ab riure innocent esclamá: —¡Cosa senzilla! ¿Una llum vol solament? Encar que m'en costi cent... y l'hi allargá una cerilla.

Cent duros he de gasta Per enterrá a ma muller? Estich quasi per volgué que pugui resucitá.

L' avaro de don Magi D' una enfermetat quedá Borni, y va aná a trová L' oculista don Sabi.

—Cent duros sols se'n faren Per la cura, li digné:

—¡Cent duros! ell respongué,

—¿M compreu l'altre a aquet preu?

J. C.

—¡Un parroquia m' ha marxat! molt trist un barber esclamaba: y lo ximplet no miraba que ne marxaba afeitat.

R. TARRAG.

D' un assumpto cualsevol en un local se tractaba y de la paraula usaba un, alsant la veu al sol. L' escoltaban molt y molt; fins, qu' al fi acabats sos plans l' hi allargaban tots las mans. —Vosté es—deyan ab veu seria—molt entés en la materia. ¡Natural! Curaba grans.

J. DE L'E.

CANTARELLAS.

M' has deixat... ¡falsa! ¡perjura! ¡quin coratge tinch, Elissal! De rabia'm rosego'ls punys... —pro entenems, de la camisa.

M. MESTRES.

Que tenias mol poch's anys avans creya, modisteta, mes avuy m'han dit que't plantas —¿quant tens vint y nou ó trenta?..

J. PAJES.

Quan a las donas contemplo que cadenetes envoltan, no puch menos que cridarlas. —¡Presonerias de la moda!

¡Com lo petó que ns hem fet no crech! que altre ditxa gosil Fou tan dols, que tot lo dia me'n vareitg hepá'ls bigotis.

FREDERICH RAMOLA.

Tu emblanquinas la botiga l'entresuelo, cuarto y sala: ¡si n'ets d'emblanquinadora! fins t' emblanquinas las gallas.

Que l' hi agradas quan caminas t' ha dit un mestre de casas ja ho crech: puig l' hi donas feina porque las rejolas xafas.

—Las tevas trenas m' encantan va dirte un dia un forner; y un parruquer cridá: —Mestre; pensi que encare las deu.

P. M.

Quant me dius rateta meva fent caricias de vegadas penso que essent gata maula vols com ab ella cassarme.

M' agradas nina, m' agradas porque gastas bons colors que'l vermelló y carmi-laca que't posas es del millor.

S. MIR.

Soluciones del nombre passat.

Me va doná una ga-lli-na que va fer gran cul-de-ra-da, un sócio y jo vaig donarl'hi un bano per sa germana.

A. BESQUETS.

XARADAS.

I.

Dedicada a mon amich J. Torné Pastor.

Si comprabas una tota, així fos de dos-segona; pot ser, pensant una estona, pintarás una dos-tota.

Quart repetit veig la cosa, puig que la tot es dos-prima, mes sempre hi ha qui la estima si fa una quart prima hermosa. Sent proposició la tres, ¿qué será la tot, lector? Vaja, rumihi ab calor, que's cosa de poch's dinés.

S. CORT.

II.

Som hu al revés que esperem que la prima y dos de l'avi, fassi'l tot en sense agravi porque molt hi guanyarem sino tersa lo seu llavi.

FRANCISCO CAMELL.

ENDEVINALLA.

A voltas mal de mi dius altres voltas ab mi jugas: quan jo parlo sempre rius ó bé llágrimas t'aixugas.

S. MIR.

Las soluciones en lo próxim nombre.

CORRESPONDENCIA.

J. Campame: hi anirà, no vaig de depressa. —Camell: envi-hi. —Pagés: ab molt gust, ja ho sab. —Pepa y Lola: alguna cosa insertarém. —Josepha Xocolatera: idem. —J. S. Sabaté: ho es de non y de fets. —Vicentó: tingui paciència, que algo hi anirà. —A. D. y C. de la Mola: es massa llarg y'l periódich molt petit. —Garlopa: prengui candela ab l' anterior. —Peret Xarau: l'hi posarém alguna coseta. —F. B. Pons: l'hi posarém. —B.: tonim ganas de servirlo; pero com a nosaltres no'ns vaga, si ho vol corretejar vosté mateix, passi quant vulla a recollir los treballs. —Maia-llera: lo cuento es altre verdaderament, y lo demés no fa. —Colinap: ja'ns agradan los epigramas, pero, home, no's pesi semblant nom. —D. Jordi: no marxar. —Denteta, vostó qu'en sab, envihins epigramas. Lo que'ns envia mirarém d'aprofitarlo. —Joan de l'esca: está bé. —Joseph de Moy: gracias.

Han enviat xaradas y endevinallas que s'insertaràn; J. Iruas, Dos ills de Catalunya y Peret Xarau.

ADVERTENCIA.

Per la abundancia d' original nos veyem precisats a retirar la comedia comensada en lo n. 2. En lo proxim la continuarem.

SECCIÓ D' ANUNCIS.

Afinador de pianos: Dirigirse al carrer del Vidre n.º 1 cuart pis.

REMEY CONTRA L. MAREIG.

Totas cuantas personas han probat aqueix remey, los hi ha donat bon resultat. En la Rambla d' Estudis n.º 5 se dona rahó de qui ven lo citat remey.

LLIBRERÍA Y PAPERERÍA

DE

M. PUJOL,

Rambla d' Estudis, n.º 5.

BIBLIA DE LA HUMANIDAD per J. Michelet 12 rals. LA CONDESITA, 6 rals, VENUS RETOZONA 4 rals, LOS BESOS MALDITOS por II. de Kock 4 rals.

LA CUESTION CABRERA per Indalecio Casó 6 rals.

INTERESSANT.—Relotjeria de Gumersindo Cortés, S. Pau cantonada a la Rambla. Relotjes de totas classes y garantisats per dos anys. S' arretglen los espatllats a preus molt modichs; se passará a domicili, previ avis, tan en Barcelona com fora d' ella.

Panallets de tota mena y superior calitat—Ponent 20, Drogueria y Confiteria.

Estan pa de V. Berdós, Regomir, carrer de San Ximplet, 1.